

6 oktober

Vandaag is het een revolutionaire dag voor het onderwijs. Het einde van een tijdperk. Het begin van een tijdperk. Vandaag is de laatste school geopend. De laatste! Last School genoemd door de Moeder die daarmee Sri Aurobindo's ideeën over opvoeding en onderwijs definitief realiseert. Er staan nog wel twee schoolgebouwen in de steigers en er komt ook nog een vierde, maar die heten, bergafwaarts, Afterschool Number One, Afterschool Number Two en No School. Auroville moet geen school meer hebben maar een school zijn. Een knappe woordspeling is Auroville, UniverCity. En dat is als meer dan een woordspel bedoeld. Het bedoelt te zeggen dat het leven en werken en wonen zelf leerschool moeten zijn, niet alleen voor de kinderen, maar voor iedereen. Iedereen is leraar en leerling. Ieder heeft veel te geven en veel te ontvangen.

De Last School is bijna een beeldhouwwerk, zo mooi. Zij ligt vlak bij Aspiration, op een heuvelrug die op zee uitkijkt. Veel ronde vormen met zo maar gaten en openingen erin. Erg speels, met water en planten en gekke in- en uitvalshoeken voor het licht. Een gewelfachtig dak van polyster filtert het zonlicht op een prettige manier. De boodschap van de Moeder luidde dan ook: 'In het fysieke manifesteert het goddelijke zich in schoonheid'. Het is een stimulerende ruimte. Het is eigenlijk slechts één ruimte, wel door halve muren in afdelingen verdeeld, maar dat is meer suggestie. Men wil haar gebruiken voor de schone kunsten. Ieder schoolgebouw krijgt een eigen functie: een voor de natuurwetenschappen, een voor de talen enz. Het mooiste is het theatertje, organisch ingebouwd maar in de openlucht. Prachtig voor kleine uitvoeringen en dergelijke. Zeer sfeervol. Geeft een goed idee van wat Auromodel zou kun-

nen worden. Daar is deze school een begin van. Zij ligt op de uitlopers van Auromodel en zal daarin opgenomen zijn. Veelbelovend!

André, de zoon van de Moeder, ook al in de zeventig, opende de school met het aansteken van de koperen kandelaar met oliepijpjes, op z'n Indisch, en met het voorlezen van de boodschap. Iedereen liep met open mond van verbazing de speelsheid en schoonheid van het gebouw in zich op te nemen. In het theatertje zongen kinderen enkele liederen. Er werd ook een kort overzicht gegeven van de ontwikkeling van de Auroville-school sinds de oprichting. Dat was op 15 december 1970. Men begon met een paar kinderen, zonder boeken of iets, in een bamboehut. Nu zijn het ongeveer zeven bamboehutten en met de kleuterschool mee goed zeventig kinderen. Sommige wonen met hun ouders in Aspiration, een stuk of tien zijn intern, de rest komt en gaat dagelijks met de bus van en naar Pondy en andere plaatsen in Auroville. Er zijn geen klasgroepen en geen klaslokalen. De leraren 'zijn er' en als de kinderen (tussen de vijf en eenentwintig jaar) iets willen, kunnen ze naar een van de leraren of leraressen toegaan. Die helpt ze dan. Als ze niets willen dan niet. Het gaat tenslotte om het kind en waarom zou je erin forceren waar het blijkbaar niet aan toe is? Wil het kind iets dan wil het dat ook, en dan weet het gauw genoeg wat het wil weten. Ik geloof, voor zover ik het heb kunnen bekijken, dat er geen verplichte vakken zijn, behalve Sanskriet. Daar wordt erg veel nadruk op gelegd. Er is een geweldig talenprobleem in India. De oplossing die men geprobeerd heeft om Hindi tot nationale taal te maken is mislukt. De zuidelijke talen als Tamil bijvoorbeeld verschillen zozeer van elkaar dat er verzet kwam. De oplossing van de Moeder voor India is een vereenvoudigd en aangepast Sanskriet. Dat is de grondtaal van alle Indische talen. Het lijkt iets op de oplossing van het aangepaste Hebreeuws voor Israël. Dat nieuwe Sanskriet zal een van de talen van Auroville worden en vandaaruit zal deze oplossing van het talenprobleem zich wellicht verbreiden. Ook Tamil krijgt een zware nadruk op school, omdat we hier nu eenmaal in de staat Tamil-Nadu leven. Daarnaast worden Frans en Engels onderwezen. Het is ver-

rukkelijk als je de kinderen onder elkaar bezig hoort; ze springen met groot gemak over van Frans naar Tamil naar Hindi, naar Engels en dan hoor je weer twee Duitsertjes Duits of twee Italiaantjes Italiaans praten.

Het enorme voordeel dat de school vergeleken bij alle andere scholen heeft, is dat er niet voor examens gewerkt wordt, noch voor overgangen. Het kind hoeft niets en mag alles. Er wordt ook niets verboden, want op grond waarvan zou je? Het is allerminst een leerfabriek. Dat weerspiegelt zich in de grondidee: eerst moeten het fysieke en het vitale bewustzijn ontwikkeld worden en daarna het mentale. Tot een jaar of tien, elf ligt alle nadruk dan ook op sport en spel en op de kunsten: boetseren, drama, schilderen, muziek. Daarin pikken ze automatisch de talen op, naast vele andere dingen. De meer systematische studie begint pas als de kinderen zich mentaal daarop gaan instellen. Op de ashram-school experimenteren ze al ruim vijfentwintig jaar met dit systeem. Een jongen wilde alleen maar schilderen. Ze hebben hem rustig laten begaan en hem erbij geholpen. Na een tijd wilde hij kunstboeken lezen. Daar moest hij Frans en Duits voor kennen. Met de kunstzinnige motivatie die hij had kende hij het zo. De basis van dit alles is natuurlijk een geheel andere opvatting van de mens en dus ook van het kind. Geen mentaal wezen dat kennis moet verzamelen en zich een positie verwerven, maar een zielewezen dat zich mag en moet uitdrukken in fysieke, vitale, mentale en psychische vormen. Onderwijs is niet iets dat het kind ingaat maar dat er uitkomt. We mogen het daar heel voorzichtig bij helpen: met advies, boeken, materiaal, ideeën, een mooi en stimulerend schoolgebouw. Ik vroeg een nieuwe leraar waarvoor ze hem gevraagd hadden. Hij antwoordde: 'Om beschikbaar te zijn.'

Uit:

Ruud Lohman

Alle dingen nieuw

'De stad waar alles anders is'

ISBN 90 263 0192 8

© 1972 - Uitgeverij Ambo